

Bilag

Justitsministeriets bemærkninger vedrørende spørgsmålet om begrænsningen af adgangen til at indbringe Overformynderiets afgørelser for domstolene (lovforslagets § 9).

Ved ordning af rekursadgangen med hensyn til de afgørelser, der skal træffes, har man gennemført en sondring mellem egentlige retsspørgsmål og administrative skønsafgørelser, således at de første kan indbringes for domstolene, medens de sidstnævnte kan forelægges for det i § 9 omtalte særlige nævn. Lovforslaget har her fraveget ordningen i lov nr. 563 af 4. oktober 1919, der i alt væsentligt lod de af overnævnet trufne afgørelser være endelige, selvom det drejede sig om almindelige retsspørgsmål.

Det har således ikke været hensigten med § 9 i lovforslaget at give Overformynderiet eller det særlige nævn adgang til definitivt at afgøre egentlige retsspørgsmål.

ad § 3.

I denne paragraf bliver der kun spørgsmål om en af Overformynderiet truffen afgørelse, for så vidt angår dets tiltrædelse eller tilsidesættelse af det fremsatte forslag til deling af fideikommisset.

En sådan afgørelse vil efter sin natur være en ren administrativ skønsafgørelse, hvorved der bl. a. bliver at tage hensyn til aktivernes forskellige art, rentefod, opsigelighed o. s. v., og den egner sig ifølge hele sin natur ikke til efterprøvelse ved domstolene.

ad § 4.

Tilsvarende betragtning finder anvendelse med hensyn til de i § 4, stk. 1, omhandlede afgørelser. I praksis vil sagen i reglen stille sig således, at der af fideikommisbesidderen tilbydes sikkerhed ved deponering af værdipapirer, tegning af livrente eller på anden betryggende måde, og Overformynderiets afvisning af en tilbudt sikkerhed kan kun tænkes at forekomme i tilfælde, hvor man

ikke skønner, at denne sikkerhed er fyldestgørende.

Heller ikke i dette tilfælde ses der at være rimelig grund til at lade et sådant skøn efterprøve ved domstolene.

Forsåvidt angår stk. 3. bemærkes, at der her ikke er tale om nogen egentlig afgørelse fra Overformynderiets side, men om en simpel anvendelse af lovens regler, som ifølge sin natur ikke vil kunne tilsidesættes af en domstol.

ad § 6.

I denne bestemmelse bliver der kun tale om afgørelse truffet af Overformynderiet for så vidt angår den i stk. 2, omhandlede diskretionære adgang for Overformynderiet til at afløse visse mindre fideikommissers uden henlæggelse af successorfond.

Det bemærkes, at der ikke i loven er hjemlet besidderen nogen ret til at kræve en sådan fuldstændig afløsning gennemført, og en nægtelse heraf fra Overformynderiets side vil derfor ikke egne sig til efterprøvelse ved domstolene. Det bemærkes herved, at en sådan nægtelse må være baseret på et skøn, i hvilket der kan indgå overvejelser om, hvorvidt det af successor meddelte samtykke kan betragtes som fuldgyldigt, f. eks. hvis det er afgivet af en ad hoc beskikket værge, eller hvis der er særlig anledning til at antage, at successor ikke vil overleve den nuværende fideikommisbesidder.

ad § 7.

Når § 7 er særlig omtalt i § 9, skyldes dette, at alle de i de foregående paragraffer 3, 4 og 6 omhandlede afgørelser også vil blive truffet med hensyn til de i § 7 omhandlede familiefideikommissers.